

Júlia

Világszerte Nr. 1

Susanna Carr

A bosszú istennője

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 621. eredeti címe: *Tycoon's Delicious Debt* (Mills & Boon Modern Hotel Continuity)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 621. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-989-7

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

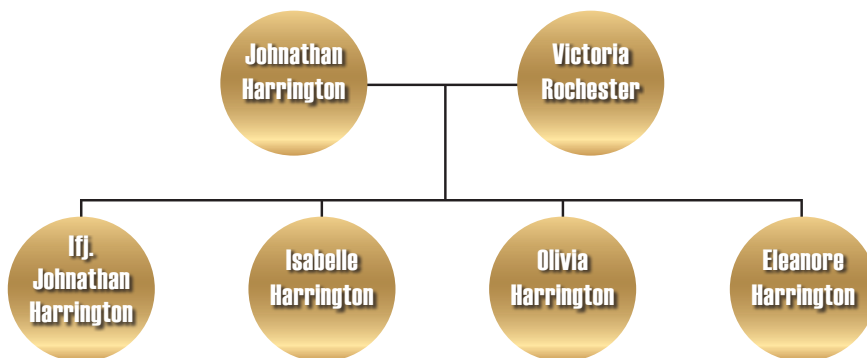
Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

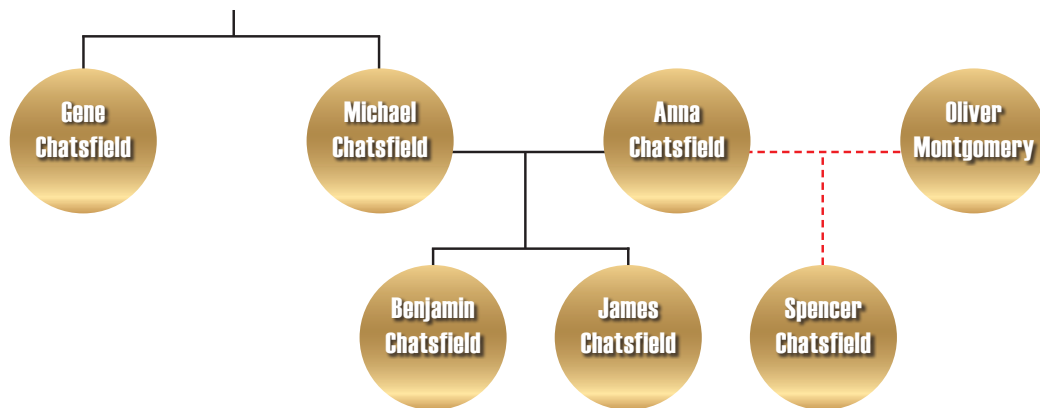


Harrington CSALÁDFA



CHATSFIELD HOTEL

A CSALÁDFA



———— Házások és az abból született gyerekek

- - - - - Házasságon kívüli kapcsolat és az abból született gyerekek

1. FEJEZET

Cooper Brockot a legkevésbé sem érdekelték Algarve természeti szépségei. Olyan gyorsan masírozott végig a zsúfolt strandon, hogy csak úgy röpködött a fehér homok kézzel varrott cipője nyomán.

A mellkasában egyre fokozódott a nyomás, és nagy kedve lett volna szabadjára engedni a dühét. Annál is inkább, mert fekete öltönye nem volt éppen strandra való öltözék. Főleg ebben a melegben nem. Cooper mogorván mérte végig a napimádókat.

De vajon hol lehet Serena Dominguez? Hová bújt a lány, aki az elmúlt egy hónapban csaknem megőriztette?

Mióta négy hete összefutottak Londonban egy jótékonysági vacsorán, a férfi Serena nyomában volt, mindenhová követte. Arra azonban nem számított, hogy a lány ilyesmire vetemedik. Hogy betolakodik az ő felségterületére.

Ördög és pokol!

Cooper üvöltöni tudott volna tehetetlen dühében. Pedig olyan közel volt már a győzelem! Két év kemény munkájának eredményeként csaknem megszerezte a birtokot a Brock vállalatbirodalom számára. Aztán mégis hoppon maradt.

Cooper számára az Alves-földek megszerzése sokkal többet jelentett a családi cég megerősítésénél. Ez jelképes aktus volt a számára, egy kis győzelem, mellyel nagy hatalmú, sikeres apja fölébe kerekedhetett. Ha ezt az üzletet nyélbe üti, azzal bizonyíthatta volna, hogy a módszerei nemcsak tisztességesebbek, de hatékonyabbak is, mint Aaron Brockéi voltak valaha. Ezért érintette különösen fájdalmasan Serena közbelépése.

Cooper némán szitkozódott. Aztán mikor hirtelen női nevetésre lett figyelmes, megtorpant. Azonnal tudta, hogy megtalálta a lányt, pedig még sosem hallotta őt nevetni. Erre utalt az az árulkodó forróság az ágyékában, mely mindig jelentkezett, valahányszor Serena közelében lehetett.

Cooper irányt váltott, és megindult egy nagy méretű, kék napernyő felé, de amikor meglátta Serenát, lassulni kezdtek a léptei. A lélegzete ellenben felgyorsult, a szíve meg úgy vert, mint egy légkalapács.

Amikor odaért, szándékosan nem nézett a lány szemébe, úgy döntött, biztonságosabb, ha inkább a lábfejét szemléli meg. Csakhogy nem számított a keskeny, arany bokalánkra, mely azonnal elterelte a figyelmét. Az jutott eszébe, hogy az ékszer feltehetően egy szerető ajándéka lehet, és ez a gondolat egyáltalán nem nyugtatta meg.

Pillantása lassan vándorolt fel a hosszú, napbarnított lábon, egészen a botránnyosan apró, fehér bikinialsóig.

Cooper nyelt egy nagyot, sőt egy pillanatra még a szemét is lehunyta, miközben kétségbeesetten próbálta kordában tartani fékezhetetlennek tűnő vágyait.

Aztán felnézett, és miközben Serena finom vonásaiban gyönyörködött, várta, hogy a lány befejezze a telefonbeszélgetést, amit folytatott. Csak sajnálni tudta, hogy a nagy méretű napszemüveg eltakarja az arca jó részét. De még az állán és a puha, csábos ajkán is bőven volt mit bámulni, ami azt illeti.

Serena Dominguez nemcsak egyszerően szép volt, hanem kecses és érzéki is, és ez a kombináció végzetes hatást gyakorolt a különben nem könnyen befolyásolható Cooper Brockra.

A lány egyszer csak bontotta a vonalat, stílusos strandtáskájába dobta a telefonját, majd beletűrt dús sörényébe, mely selymes hullámokban omlott a vállára. Amikor hirtelen megdermedt, Cooper rögtön tudta, hogy észrevette őt.

– Mondja, micsoda aljas játékot játszik, kislány? – vont a felelősségre a férfi ingerülten.

– *Olá*, Mr. Brock! – Serena lágy, brazil akcentusa miatt a neve úgy hangzott, mint valami becézgetés. – Mi szél hozta Portugáliába?

- Ne adja az ártatlant! Nincs időm játszadozni.
- Nahát! Én meg azt hittem, magát az élteti. A játék.

A lány aranybarna szemszíne a kedvenc tequilájának színére emlékeztette Coopert. A tartózkodó mosolynak, amellyel mostanáig megajándékozta, nyoma sem volt, Serena most valósággal ragyogott, fülig ért a szája. Cooper egy teljes hónapja erre vágyott, és most mégsem tudott örülni neki.

– Ma kellett volna aláírnom az Alves-szerződést – tájékoztatta a férfi olyan méltóságteljesen, ahogy az tőle telt, miközben a szíve mélyén elkeseredett küzdelmet vívott a harag és a vágyakozás.

– És rá kellett döbbernem, hogy magácska ellopta a birtokot az orrom elől.

– Elloptam? – Serena felhúzta tökéletes ívű szemöldökét. – Vigyázzon a nyelvére, cowboy! Én nem vagyok tolvaj.

– Fel nem foghatom, hogy játszhatott ki engem. Azzal tisztában vagyok, hogy pénzügyi körökben nagy tehetségnek tartják, de sem elég pénze, sem elég összeköttetése nincs hozzá, hogy egy ilyen nagyságrendű üzletet nyélbe üssön.

– De nincs is rá szükségem. Tudja, mi, nők bevethetjük a mosolyunkat meg a híres szempilla-rebegtetős trükköt is.

No és az sem árt, ha közben nem viselnek túl sok ruhát, tette hozzá gondolatban epésen a férfi, miközben tekintete Serena ruganyos mellére vándorolt, mely kis híján szétvetette a bikinifelsőt. Annyira keveset takart a tenyérszíni kosár, hogy ilyen erővel a nő akár monokiniben is napozhatott volna.

– Ha azt hiszi, hagyom, hogy elvegye tőlem azt, ami az enyém, akkor nagyon téved.

A lány mosolya még szélesebb lett, amikor összefonta a kezét a tarkója mögött, és hátradőlt a nyugágyban. Cooper persze tökéletesen tisztában volt vele, hogy a mozdulat egyáltalán nem véletlen.

– Tudja, mit hiszek? Maga nagyon, de nagyon meglepődne, ha sejtené, mi mindent tudok magáról.

– Már mondtam, hogy ne szórakozzon velem! – mordult rá figyelmeztetően a férfi. – Nincs kedvem a kisdéd játékaihoz. Inkább árulja el, mihez akar kezdeni a birtokkal.

– Ó, nincs nekem semmi különösebb célom. Pusztán el akartam csaklizni az orra elől. No, meséljen, milyen érzés, hogy nem kapta meg azt, amire annyira vágyott? Nagy csapás lehetett.

Együttérző kis grimasza nem tévesztette meg Coopert. Már csak azért sem, mert pillanatokon belül ragyogó, önelégült mosollyá változott.

– Ne féljen, ez csak a kezdet – biztosította még mindig vigyorogva a férfit. – Lesz ez még rosszabb is.

– Ha az a célja, hogy felhívja magára a figyelmemet, kár a gőzért. A figyelmem teljes egészében önre irányul, amióta először találkoztunk.

Serena ajkáról lehervadt a mosoly.

– Ilyen szempontból a legkevésbé sem érdeklődöm ön iránt, és ezt pontosan tudja, Mr. Brock. Hiszen jó néhányszor elmondtam már.

– Ne strapálja magát, engem nem tud átverni. Valahányszor egy helyiségben tartózkodunk, egyetlen másodpercre sem tudja levenni rólam a szemét.

– Ha ez így van, csak azért, mert megtanultam, hogy a Brockoknak egy másodpercre sem szabad hátat fordítani – vágott vissza a lány, és az itala után nyúlt.

– Rendben, tegyünk úgy, mintha elhinném. De ne hagyjon tovább bizonytalanságban, árulja el, mit akar tőlem. Mert valamit akarnia kell, ha ennyire fontos volt magának, hogy rátegye a kezét az Alves-földekre.

Serena élvezettel belekortyolt a koktélijába, majd rózsaszín nyelve hegyét végigfuttatta csábos, telt ajkán. Cooper olyan megbűvölten figyelte, hogy kis híján lemaradt a válaszról.

– Ne hagyjon tovább bizonytalanságban, árulja el, miért jár a sarkamban hetek óta, holott egyáltalán nem is ismer.

– Annyira, amennyire kell, igenis ismerem – jelentette ki Cooper, és elszántan összefonta a

karját a mellén. – Tudom, hogy szép és okos, és azzal is tisztában vagyok, hogy azért nem enged közelebb magához, mert fél, hogy veszélyt jelentek önre nézve.

Serena szemében vidám szikra villant.

– Gondolja csak nyugodtan ezt, ha így jobban érzi magát – tanácsolta jóindulatúan, aztán megrebegtette hosszú pilláit, és ártatlanul ránézett. – Ennyi? Semmi többet nem tud rólam?

– Más nem is érdekel.

Leszámítva talán a varázsszót, amellyel az ágyamba csábíthatnálak, gondolta a férfi, de ezt természetesen nem mondta ki hangosan.

– Látja, ez a különbség köztünk. Maga állítólag érdeklődik irántam, és követ, amerre csak járok, de igazából nem ismer engem. Én azonban időközben egy csomó dolgot kiderítettem magáról.

– Ez igazán hízelgő. – Cooper a szemével követett egy páracsoportot, mely a pohárról Serena dekoltázsába hullott, majd eltűnt a két melle közti völgyben. – De kár volt fáradnia, egyszerűen fel kellett volna tennie nekem a kérdéseit.

– Akármibe lefogadom, hogy egyikre sem válaszolt volna – mosolyodott el gúnyosan a lány, és ahogy hangja zengését meghallotta, Coopernek különös fájdalom nyilallt az ágyékába. – És akkor most nem tudnék arról a fölöttébb kifizetődő szerződésről sem, amelyet azzal az ausztrál bányavállalattal kötött nemrég. Igaz is, szívből gratulálok!

A férfi szeme résnyire szűkült.

– Hát ezt meg honnan az ördögből...?

– Vagy emléhetném a tárgyalásait azzal a zürichi telekommunikációs társasággal. Egyelőre persze csak játszik velük, és lebegteti az üzletet, de biztos vagyok benne, hogy hamarosan kifogja a halacsját.

Cooper a múlt hétvégén járt Svájcban, és a tárgyalópartnerei azt kérték tőle, ne verjék idő előtt nagy dobra a terveiket.

– Ezt ki mondta magának?

Serena megvonta formás, napbarnított vállát.

– Szerintem arra a kérdésemre sem válaszolna őszintén, pontosan mennyit is nyert legutóbb a Las Vegas-i Chatsfield Hotelben rendezett pókerbajnokságon.

Coopernek kezdett elege lenni ebből az egészből.

– Erről meg honnan tud?

– Miről? Hogy elnyerte ifjabb Johntól a Harrington-részvények huszonöt százalékát? – kérdezte leereszkedően Serena. – Ugyan, ne izguljon már! Nem mondom el senkinek.

Cooper úgy bámult rá, mint valami kísértetre. Erről a dolgról egyszerűen nem tudhatott senki más rajtuk kívül, hiszen ő mélyen hallgatott róla, ifjabb John Harrington meg aligha dicsekedett el a veszteségével. Vajon Serena hogy jött rá? És ha már tudja, vajon azt is tudja, mire kellenek neki azok a Harrington-részvények?

Hogy az a...!

Nyilvánvalóan lebecsülte ezt a lányt. Serena nem csupán egy dögös nőszemély, hanem fölöttébb ravasz is, és aggasztó gyorsasággal képes belepillantani az ő kártyáiba. Vajon mi mindent derített még ki róla? És ami még érdekesebb: vajon mi célból?

– Miért vette a fáradságot, hogy mindezeknek utánajárjon? – kérdezte látszólag könnyedén.

Serena lopva ásított egyet, és kinyújtózott, mint egy lusta macska. Cooper összeharapta a száját, a keze pedig ökölbe szorult. Elég bosszantónak találta, hogy képtelen levenni a szemét a lányról.

– A fényűző körülmények között élő kiváltságosok sokak érdeklődését felkeltik. Többek között az enyémet is.

Cooper hirtelen túlságosan szűknek érezte a gallérját.

– Serena...

– Elvégre maga pontosan azt a jólétet élvezi, ami nekem járna. – A lány szeme már egyáltalán nem csillogott vidáman. Harag villámlott benne.

– Mi a csudáról beszél? – kérdezte összezavarodva a férfi.

– Kérdezze csak meg az apját! – sziszegte Serena. – Kérdezze meg, emlékszik-e még Felipe

Dominguezre! Ő volt az, akit tizennégy évvel ezelőtt csődbe vitt, és akinek tönkretette az életét.

Cooper jeges hidegséget érzett a bensőjében, a bőre viszont forrón bizsergett. A név nem volt ismerős neki, de amit Serena mondott, az nagyon is az apjára vallott.

– Ha apám ezt tette, sajnálom. De nem értem, mi közöm nekem ehhez.

– Á, semmi, eltekintve attól, hogy elkényeztetett örökösként hasznot húz az apja egykori gazemberségeiből.

Cooper rosszat sejtett.

– És mi köze mindennek az Alves-birtokhoz?

– Azt ma este megbeszélhetjük egy vacsora mellett a Harrington éttermében – jelentette ki a lány. – Találkozzunk, mondjuk, nyolc órakor!

Cooper megrázta a fejét. Mégis mit képzelt ez a nő, hogy információmorzsákat dobál, majd két kézzel eltaszítja, hogy aztán parancsolgasson neki?!

Előredőlt, és két karjával a nyugágy két karfájára támaszkodott. Olyan közel volt Serenához, hogy a lány a bőrén érezte forró lélegzetét. Ám a szeme sem rebbent, nyugodtan viszonzta a férfi haragtól villámló pillantását.

– Most akarom tudni!

– Sajnálom, de most nem érek rá – mosolyodott el Serena, és ekkor a férfi orrát megcsapta a bőrén sejtelmesen csillogó napolaj buja illata.

– Serena, esküszöm, én...

– Sajnálom, de várnia kell estig! – szakította félbe a lány.

– Hagyja ezt abba, kérem! Már megmondtam, hogy nincs időm játszadozni.

– Még hogy nincs ideje! – Serena hangja élesen vágott belé. – Képzeld, cowboy, én tizennégy évig vártam erre a pillanatra. Igaz, arra számítottam, hogy az apjával nézek majd farkasszemet, de úgy látszik, kénytelen leszek beérni magával.

Beérni? Cooper nem emlékezett rá, hogy bárki ilyen arcátlanul beszélt volna vele. A legszívesebben kitekerte volna ennek a pimasz kis boszorkánynak a karcsú nyakát.

– Nem tudom, honnan veszi a bátorságot, hogy...

– A részleteket majd megbeszéljük a vacsoránál. – Serena hanyag kézmozdulatot tett, pont úgy, mintha egy alkalmazottat hessegetne el. – Több időt sajnós nem tudok önre szánni. Ámbár azt erősen kétlem, hogy jó lesz az étvágya, tekintve, hogy Aaron Brock lesz a téma.

Hát ez már mégiscsak sok!

– Az apám köztiszteltben álló üzletember, akiről senki sem mondhat semmi rosszat – háborodott fel Cooper.

– Csak egy a gond. Nevezetesen, hogy nem azért nem mondanak róla rosszat, mert nem tudnak. Hanem mert félnek tőle. Nahát, úgy látom, sikerült meglepnem! Akkor készüljön, mert ma este a Harringtonban újabb kellemetlen meglepetésekben lesz része.

A férfival elég ritkán fordult elő, hogy sarokba szorították, de most egyértelműen ez volt az érzése. Szívesen felvette volna a kesztyűt, de esélye sem volt rá, hogy rendreutasítsa Serenát, mivelhogy nem tudta, miféle információkkal rendelkezik.

Vagy csak blöffölne? Ebben azért nem lehetett egészen biztos. Így aztán nem látott más kiutat, mint hogy meghajoljon a lány akarata előtt.

– Nyolckor az étteremben találkozunk – vetette oda élesen. – És ha nem jönne el, számítson rá, hogy a világ végéig is követni fogom.

– Miért ne mennék? – szólt utána Serena, amikor Cooper már megfordult. – Hiszen az összes adu az én kezemben van.

A férfi elindult, elengedve a füle mellett a megjegyzést, és még sokáig hallotta a háta mögül a csábító szirén rekedtes nevetését.

Cooper gyűlölte, hogy ez a nő ilyen hatást gyakorol rá. A libidójára, a gondolataira és az üzleti terveire. Össze kell szednie magát végre, nehogy valami jóvátehetetlen hibát kövessen el.

Nem sok ideje maradt, hogy kiderítse, hogyan tette tönkre az apja Serena Dominguez családját. Annyi biztos, hogy ez nagyon is Aaron Brockra vallott volna. Nem volt az a típus, aki megkegyelmez

az üzleti ellenfeleinek.

Serena hosszan bámult Cooper Brock után, miközben a férfi végigvágatott a tengerparton. Vett egy nagy, reszketős lélegzetet, és közben megcsörrentek koktéljában a jégkockák. Erősen megmarkolta a poharat, és eltökélte, hogy nem hagyja magát kihozni a sodrából. De a bőre jéghideg volt, a gyomra meg egyetlen görcsös csomóba ugrott össze.

A rossz érzései akkor sem múltak el, amikor a férfi már rég látótávolságon kívülre került. Talán akkor kicsit jobban érezte volna magát, ha tudja, hová megy és mit tesz most Cooper. Gyűlölte ugyanis a meglepetéseket. Legfőképpen, ha azok egy méter kilencven centiméter magas, izmos férfi képében érkeznek.

Eredetileg is úgy tervezte persze, hogy szembesíti Brockot az apja bűneivel, ám kicsit később szándékozott ezt megtenni. De mivel az Alves-birtok adásvételének híre gyorsan elterjedt, Cooper azonnali cselekvésre szánta el magát, és sikerült meglepnie a lányt. Még szerencse, hogy leplezni tudta bizonytalanságát és zavarodottságát.

Még kiskorában, a szüleitől megtanulta, milyen fontos eltitkolnia a valós érzéseit, ha nem akarja kiszolgáltatni magát mások kényére-kedvére. Azóta is ehhez tartotta magát.

Pontosan tudta, hogy sokan elkényeztetett, gazdag lánynak tartják. És ennek örült is, olyannyira, hogy a sajtót felhasználva még erősítette is magáról ezt a képet. A nyilvánosság csak azt látta, hogy Serena Dominguez csodásan öltözik, drága ékszereket és híres tervezők napszemüvegeit viseli, az ajkán pedig mindig öntudatos mosoly ül. De ez valójában csak álca volt, amely mögé elrejtette a valódi énjét. Ugyan mire lett volna jó, ha megmutatja, mennyire sebezhető valójában?

Ha legközelebb találkozik Cooperrel, akkor sokkal erősebb képet mutathat, hiszen nem félpucéran nyújtózik egy nyugágyban, hanem egyenrangú félként ülnek majd egymással szemben.

Amikor megszólalt a telefonja, Serena még mindig reszkető kézzel vette elő a készüléket.

– Aló? – Nagy megkönnyebbülésére a hangja sokkal magabiztosabban csengett, mint várta.

– Serena? – A férfihang brit akcentusa egyáltalán nem hasonlított Cooper jellegzetesen déli kiejtésére. – Itt Spencer Chatsfield. Szeretném, ha tájékoztatna a legfrissebb fejleményekről.

Serena kis híján felsóhajtott. Utálta, ha nem bíznak benne, és lépten-nyomon ellenőrzik. Spencer annak idején nagyon örült az ajánlatának, de lám, most kételkedik a képességeiben. Bár az is igaz, hogy van oka izgalomra, hiszen jó sok pénze forog kockán.

– Minden a terv szerint alakul – magyarázta magabiztosan. – Ma reggel lebonyolítottam az Alves-földek adásvételét abból az összegből, amit a rendelkezésemre bocsátott. Ezenkívül megbeszéltem Cooper Brockkal egy találkozót ma estére. Olyan ajánlatot fogok elé terjeszteni, aminek nem fog tudni ellenállni. Megkapja a birtokot a Harrington-részvénycsomagért cserébe, amely olyan fontos magának.

Serena alig várta, hogy lássa Brock arcát, amikor ő megteszi az ajánlatát. Szerette volna megfigyelni, hogyan hervad le a képéről az öntelt vigyor, és hogyan jelenik meg rajta az óvatos, bizalmatlan arckifejezés.

– Ha tényleg ennyire egyszerű lenne ez a csere, magam is lebonyolíthattam volna – vetette közbe Spencer. – Mi van, ha nem áll kötélnek?

– Ettől nem kell félnie. Van a tulajdonomban valami, amit mindenáron meg akar majd szerezni.

– Ami fontosabb neki, mint a Harrington-részvények és az Alves-birtok együttvéve. Serena ajkáról eltűnt a mosoly, és a hangjában sem volt semmi melegség.

– Azért ő mégiscsak egy Brock, ne felejtse el! És a Brockok nem szoktak veszíteni.

A lány ivott egy kortyot a koktélijából.

– Spencer, ezt már megbeszéljük egyszer, emlékszik? Még Londonban. Ha az a véleménye, hogy nem vagyok Cooper Brock egyenrangú ellenfele, akkor nem lett volna szabad ideadnia nekem azt a jelentős összeget.

– Ha minden a terv szerint alakul, Cooper Brock megkapja az Alves-birtokot, én megkapom a Harrington-részvényeket, eddig világos – elmélkedett a férfi. – De maga miért csinálja? Mi a szándéka ezzel az egésszel?